tõusmisest on olnud petlikud. Selleks nad arvatavasti ka jäävad seni, kui ei lakka tema arengut takistamast teatud jõud oma väikekodanliste kitši-soovide ja intriigidega.

Teatrikultuuri kandmine maale asjaarmastajate võimeid ületavas küpsuses on olnud „Draamastuudio" ülesandeks. Mõnedes provintsilinnades aga on töötanud ka oma vähenõudlik elukutseline teater, nii Pärnus, Viljandis ja Narvas.

Alaks, mida majanduslik kriis on tabanud vahest kõige raskemini, on **kujutav kunst.** Väheste kunstikoolides palgalistena teotsevate kunstnikkude kõrval on suurem osa eriti nooremaist paratamatult määratud kiratsemisele. Toetus, mida pakub kultuurkapital kas stipendiumidena või tööde ostu näol, on näit. kirjandusega võrreldes tublisti väiksem, seltskond on aga peaaegu täiesti võõrdunud kunstiteoste ostmisest ja neil võrdlemisi harvadel juhtudel, kui mõni maal või raidteos erakätesse lähebki, ei ületa hind tihti kuigi palju materjalikulusid. Suuremaid uudistööde ülevaatenäitusi 1933. a. pole toonud, vähemaid on üksikute kunstiorganisatsioonide ja -asutiste poolt siiski korraldatud. Üldiseks tendentsiks, mida nähtust võib välja lugeda, on lihtsustumine ja lähenemine natuurile. Nõnda tungib siis siingi maksvusele sama juhtmõte, mida võime märgata mitmel teiselgi kultuurialal.

Muist tähtsamaist vaimukultuuri aladest võib lõppeks puudutada veel a j a k i r j a n d u s t. Nagu tavalisesti valimiste puhul, nii osutas ka sel aastal kahe rahvahääletuse ja ka muu poliitilise erakordsuse tõttu ajakirjandus arvuliselt teatavat tõusu, eetiliselt ning üldrahvuslikust seisukohast vaadates aga „muidugi" langust. Püsivaid väljaandeid valimispropaganda jaoks asutatud ajalehtede enamikust ei kujunenud. Augustist oktoobrini valitses ajalehtede eel-

Eesti kroonika 1933, lk. 96